

285
28

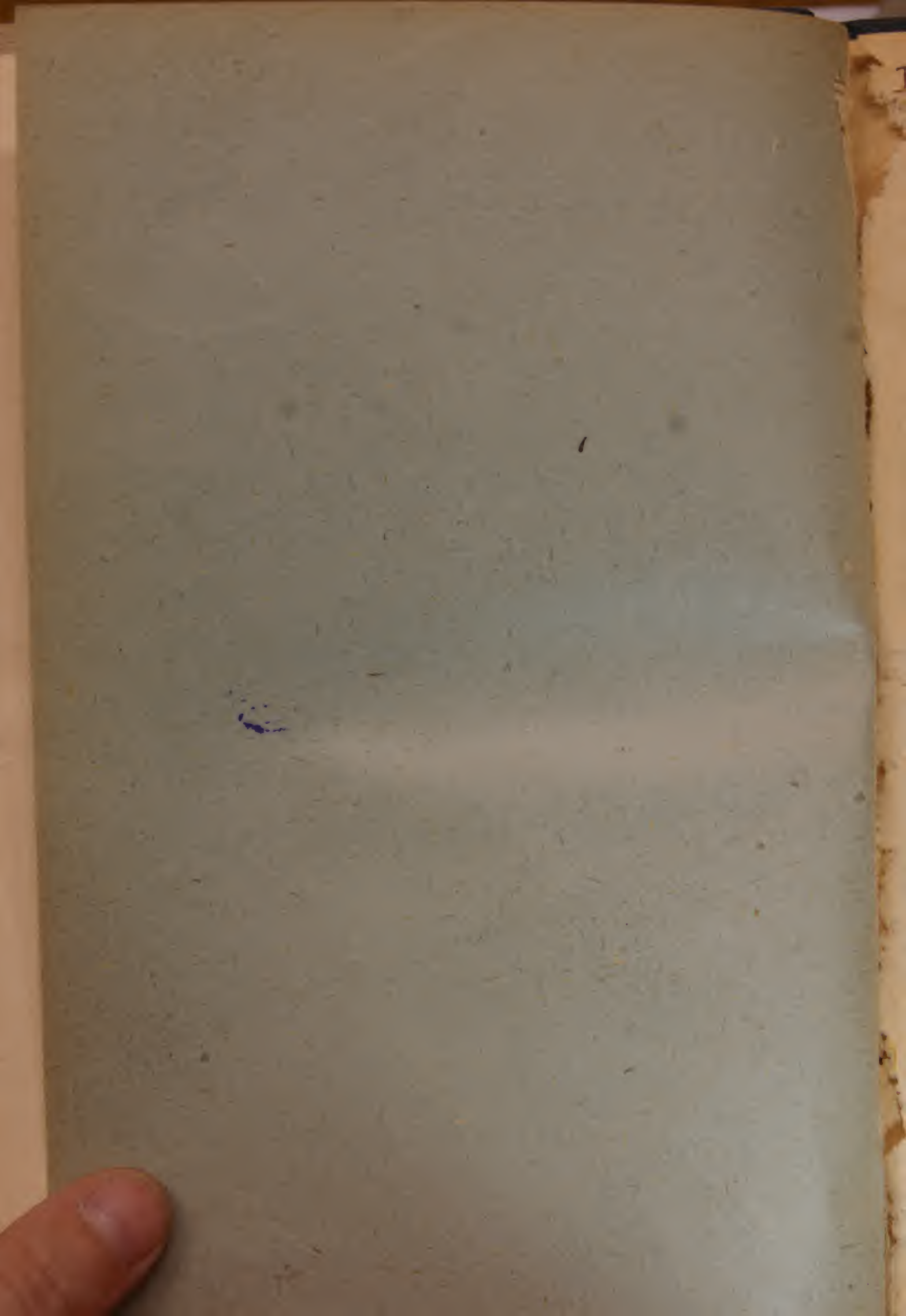
1835

Α. ΜΠΑΡΤΟ

ΑΣΤΡΙΤΖΑ ΠΕΣ ΤΟ ΟΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΠΟΛΙ—1937

D 11
5832

Α. ΜΠΑΡΤΟ

ΑΣΤΡΙΤΖΑ ΠΕΣ ΤΟ ΟΡΥΣ

ΕΚΔΟΣΙ 2-ρη

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΗΑΣ
ΜΑΡΙΓΠΟΛΙ—1937

ΣΤΟ ΛΑΓΕΡ

Τιμαχτέτ!
Στο λάγερ σίμυρ
Να παγένυμ το μισμέρ...
Μισαφίρ στο τζολ, στο όρυς

Πάγουμε στο στουριτέρ!
Μις θα ζυμ στο λάγερ ρσένκα
Κε να πέζουμε πολλά!
Ποταμί τα μπαρκαχάνις
Δεν τ'αφίνουμε ζαχλά.

ΖΑΡΙΑΝΤΚΑ

Γράδα-γράδα
Σορεφτέτ!
Στο ζαριάντκα
Τιμαχτέτ!

Μπέζυμ,
Χορέβυμε,
Ντρέχυμ,
Γιαλτέβυμε,
Στον ίλιο
Δε σαχνέβυμετς,
Καρδάρ
Θα μεγαλένυμετς.

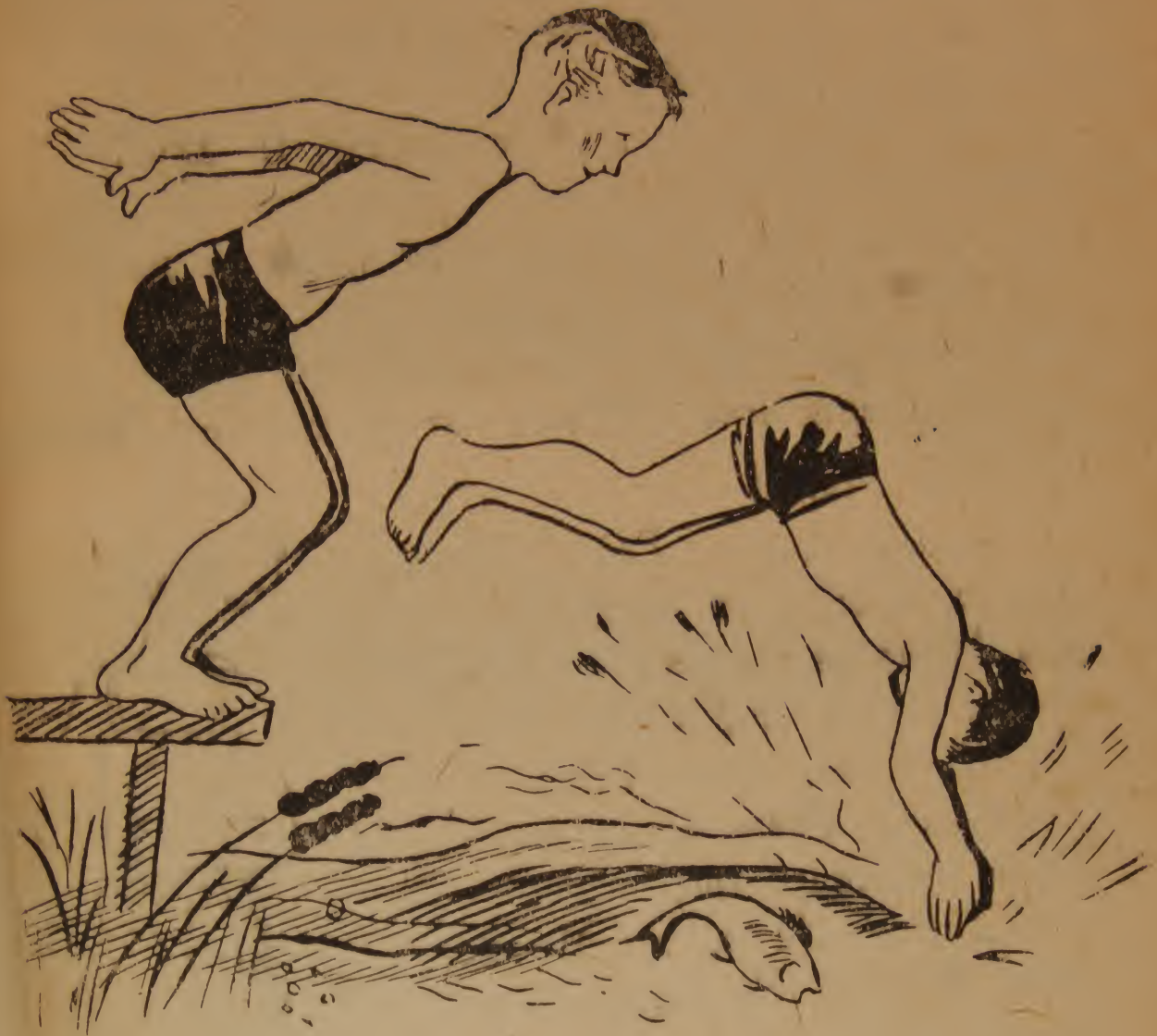
Τζάλκα, τζάλκα
Ντρέχυμε,
Καλά τφάτια
Έχυμε,

Σζένκα εν
Τα μάτια-μας,
Μπόλκα
Τα χυβάτια-μας.

Γράδα-γράδα
Σορεφτέτ!
Στο ζαριάντκα
Τιμαχτέτ!

Μπέζυμ,
Χορέβυμε,
Ντρέχυμ,
Γιαλτέβυμε,
Στον ίλιο
Δε σαχνέβυμετς,
Καρδάρ
Θα μεγαλένυμετς.

ETS,

ETS.

ΕΝΑ ΜΙΛΙΟΝ

- Πόσα παιδιά ίνε στο λάγερ;
— Πολά! Τριάντα νομάτι!
— Το ίπες... Τριάντα νομάτι... 'Ένα μιλιόν! Κε ακόμα όλι, τίνα, ίνε βοζζάτι στα «αστρίτζα» κε ι Τόσια κε ο γιατρός Σεμιόν Σεμιόνιτζ...
— Τυ: βοζζάτις να μιν τυς μετράς. Ο Σεμιόν Σεμιόνιτζ-πα δεν ίνε οχτοβρόπουλο.
— Αν ίνε, έλα ας μετρώμε, πόσα παιδιά ίνε στο λάγερ.
— Μα τίλογα να τα μετρώμε;
— Αφτό θαρί δεν ίνε. Καθόμαστε εδό, πας το εκαμν κε τις τρέχι-περνά από σιρά-μας. Θα τον πέρνουμε στο ικάπ.
— Μία, πσσίρα!
— Τόλιας, Κόλιας, Γάλια, Σάσσα, Μίσσας, Γρίσσας κε Νατάσσα, Διο Μάνις κε Ιγνάτς..
Μέτρα, άρταχ προς νομάτι;
Κόλιας, Γάλια, Λίπα, Ρίτα..
— Κόλιας, Γάλια άρταχ ίταν.
Σίφτε μέτριαμτέ εμίς!
— Άρταχ; Μέτρα τον Μπορίς, Νίνα, Τίνα κε Νατάσσα, Κοτίας, Τόνια, Λίπα, Σάσσα, Βίτιας, Μίτιας κε Σεμιόνς..
Δε κσεγάσις; Κατασόνς;
— Μα γιατί μετράς την Λίπα;

'Αρταχ ίπυνε; Σαί-πα!
Στα, να μιν με πατ'αρίξ.
'Αρταχ ίπαμ τον Μπορίς;
Διό Μαρύσες κε Νατάσσα,
Κόλιας, Τόλιας, 'Ολια, Σάσσα,
Τάνια, Βάνιας, Λίντα, 'Αια...
Ας πεσιρύμε μία κι'άλο!

— 'Αλο δεν μπορό... Τα
ρότια-μι σκοτίνιασαν. Αφτί, θα-
ρίς κε ασιλιτέν, από δέκα φο-
ρές τρέχον περνών, γιανασσά-
μας.

— Α εγό κσέρο, τίλογα να
τως μετρώμε.

— Μία, τίλογα;

— Ας σορέθυμε όλα τα πεδιά κε ας τα ροτόμε: τίς
δε θέλι να έχυμε σίφερα «μιόρτθι τ'ας». 'Ολι-πα θα ρι-
κόσυν τα χέρια-τους, κ'ερίς θα μετρίσωμε, πόσι νοράτι ίνε.

— Για κανίς αν δε ρικόσι το χέρι-τυ;

— 'Ολι-πα θα τα ρικόσυν. Το ντρανάς.

— 'Οχι, καλύτερα ας πιγένυμε στην Τόσια κε ας την
ροτόμε,—αφτί ίνε βολλ'άταια στο λάγερ-μας κε χριά'εστε να
το κσέρι.

— Τόσια, πέ-μας-το: πόσα πεδιά ίνε στο λάγερ-μας;

— 'Απιρα.

— Ερίς το κσέρυμε, ότι ίνε άπιρα, εσί πέ-μας-το—πόσα.

— Μετρίστε-τα.

— Εμείς μέτραναμ-μέτραναμ. όσπου έκλοςαν τα κεφά-
λια-μας!

— Έχι τζαρά άλιαχ λαφρά να τα μετράτε

— Τίλογα; Μιά, πέ-το...

— Τζαχ σίφτε μετρίστε: πόσι νομάτι ίνε βοζζάτι στ
«αστριτζα.»

— Μία, πεσίρα!

Πρότιςα—Ράια

Δέφτερι—Μάια,

Τρίτος—Κόλιας,

Βίτιας, Τόλιας...

Στέρα—

Βέρα,

Κι' άλο—

Άλα.

Άλο τίνα

Να μετρώμ;

Μίςσας!

— Σόντυ...

Χάθιν νυρ!...

— Να μετρώμ

Αχόμα τ' Νίνα...

— Δεν μπορό...

Ας το αφίνουμ...

— Στα, ίς κι' άλλος
πέμνιν τέχα.

— Σζύρας!

— όλ-πα! Ίνταν δέχα!

— Ζαμετλίδοχο ζινιάτ—

Τόσο κόζμυ να μετρατ!

— Άρταχ
το μετρίσαμε. Τό-
σια. Δέχα νοράτι
βοζζάτι στα «α-
στρίτζα». Μα πόσα
οχτοβρόπυλα ίνε,
δεν το κζέρουμε.

— Κάμετε
ιζάπ. Δέχα βο-
ζζάτι, όλο ένα
δέχα «αστρίτζα»,
πες το κάθε
«αστρίτζα» δέχα
οχτοβρόπυλα. Πό-
σα νίεσκυνε όλα-
όλα;

орсальная АКБ «Garfline»
4, красная. Артикул: G250
енной батареей: 2500 мАч
ажение/зарядный ток: 5В/1000 мА
ажение/выходной ток: 5В/1000 мА
KAYO MAXTAR BATTERY LIMITED
в Китае.

— Ένα μιλίόν! Εγώ το ίπα, μπαρόχ, ένα μιλίόν!

— Εκατό νομάτι, όχι κε μιλίόν. Ακόμα δεν κσέρετε να μετράτε!

— Όχι, κσέρουμε! Μόνο πες δικό-μας το λάγερ ίνε εκατό πεδιά, μα αν πάρουμε όλα τα λάγερ, κίςσκυνε ένα μιλίόν!

ΠΕΘΑΜΕΝΙ ΜΙΣΙ ΟΡΑ

Τα πεδίτζα,
Τα κυρτζίτζα
Πέφτυν
πες τα κριβατίτζα.
Θάγμα! Ίνε
'Αιτς πολί
Μα κανίς-πα
Δεν λαλί.
Πέφτυ γο
Κε πεφτ χυρσού-μ'.
Μιάνα ντρεσσ
Στο σάατ χαρσού.
Δον τ' γυνέα
Μπούβα μπεν...
Πρεπ' αφτό
Στον ίπνο-μ' εν;
Φένετ πίσο
Στο γιαλί
Τίντζχο,
'Οφτιρο αβλί.
Τεκ' σαλέφκετ
Το δεντρό...
Πρεπ, στον ίπνο-μ.
Εν αφτό;

Πες 'ν αβλί
Μαβρίζ κυρόνα...
Τό-πα εν
Στον ίπνο-μ' μόνο;
Πσαρ γιαλτέβ
Πες το πυτάμ...
Τ' εν αφτό-πα
Στα γνεφά-μ';
Μιάνα έβαλιν
Καρδία,
Κλόσσεκит λόρια
Στα ρυία.
'Ίπεν τ' ένα
Πες το 'φτι:
— «Δε φοβούμε
Το ρυί!»
Κάτσειν-πάνο-μ'
Δίχος τίπος,
Ρότσειν: «χόρτασις
τον ίπνο-ς';»
Να το πιάνο...
Χάνιτ νυ-μ'...
Νίστακσα...
Κιμούμ...

— Κόλια, κιμάσε;

— Κιμάμε.

— Μα τίλογα μπορίς να λαχαρτέβις, αν κιμάσε!

— Στον ίπνο-μυ πέσο.

— Σίχο... 'Αρταχ ίνε ι όρα τρις...

— 'Όταν γρικό το ζινιάλο, τότες θα ζικόμε.

— Μα τις θα δόκι το ζινιάλο, εσί όταν κιμάσε;

Μπαρόχ, εσί ίσε γορνίστας!

— Αν ίνε τί! Εγό γιρέβο να κιμάμε.

— Κε δε θα δόκις ζινιάλο;

— 'Όχι. Θα κιμάμε.

— Αν δε θα δόκουν ζινιάλο ερίς όλι τι μέρα θα κιμάστε, όλι τι νίχτα θα κιμάστε κε άβριο πάλι όλι τι μέρα θα κιμάστε ος το βράδι.

— 'Ότι θέλετε κάμετε, εγό γιρέβο να κιμάμε!

— Να έρχυντε ι μάνες-μας κ' ερίς κιμάστε... Χριάζετε να πιγένουμε στο κολχόζ, κ' ερίς κιμάστε... Πέφτυν γράδα-γράδα εκατό νομάτι κε χυρχυρίζουν... Ιπνιάρχο λάγερ... Γρικάς, Κόλια;

— Χαθ' από ζιμά-μυ, Μόνια, εγό κιμάμε.

— Κιμίσυ, κιμίσυ! Ι άσπρι αν χυλτέβυν πάνο-μας, τότες το μαθένις!

— Πόθε να βρεθόν ι άσπρι; Απ' τον υρανό πάνο να κρεμίσσχυνε;

— Ελμπέτ, πάνο απ' τον υρανό! Πετύν έρχυντε με τα αεροπλάνα κε ραντύνε ίσα πάνο-συ.

—Τότες εγώ γνεφό, ριχόμε πάνω κε τος δέχνο τίλο-
γα να ραντύνε πάνω-μου!

—Τότες άρταχ να ίνε αργά, ι άσπρι όταν θα κάθιν-
τε πάνω-σου.

—Αχά, πάνω-σου ένας μάθρος κάθετε!

—Πσέματα λες;

—Όχι, αλίθια... Πας το κεφάλι-σου ένας μάθρος κάθε-
τε... με τα αλατζαδίτ'α... Όχι, δεν ίνε εκί; Εδó, εδó, πας
τιν τσαγάδα-σου!

—Βύι, τζιμπίν! Καρταχόλ-το!

- Γυρούχ σ' Βίτια το κρεβάτι πέταξε!
- Βίτια, σίκο! Πας τι μίτι-συ έκατσειν ένα τζιμπίν!
- Πεδιά, να μην κινάστε! Τζιμπίν!

'Ολ-πα χλίζον γυρουχτά:
— «Οι, τζιμπίν! τζιμπίν πετά!

Σμα σ' Νατάλκα γιανασσέβ!
Πιάς-το τζάλκα, τόρα φιέβ!»

'Ολ-πα ντρέχον κε ραντών,
Χαχανίσσκυνε, γελόν.

Πέσο διό κατό νομάτ,
Μα κανίς-πα δεν κινάτ.

— Πεδιά, απότο εσίς το λέτε «μιόρτθι τζας»; Τί ντεπ
ράντσιτ-σιχόθετ; Ακόμα χριάζετε μισί όρα κι'άλο να πέ-
φτετε...

— Τόσια, εμίς δεν έχυμε το χαρπαγιατ.

— Πάνο-μας μάθρι χυλτάισαν!

— Τίλογι μάθρι;

— Μάθρι, με τα αλατζαδίτζα, με τα μπύχια...Οθά
ντράνα, πετά, αράν να κάθετε πάνο-συ.

— Τζιμπίν; Ανίνε ασ πετά! Μα εσίς χριάζετε να
πέφτετε.

— Καλό σσε, εμίς θα πέφτυμε κε αφτό να μας δάχι;!

— Για ι άσπρι αν χυλτέβον πάνο-μας, τότες-πα εμίς
να πέφτυμε;

— Καρταχόλ' το τζιμπίν πες το γιαλί! 'Έτσι!

— Ας το χάνυμε απ' εδό λόρια.

— Αχά, κσεπάχτεν...πέταξε διάθικε.

— Τς-ς-ς. Το μιάρτσι τζας ακόμα δε μπίτεπσε...
— Πεθαμένι μισί ώρα...

Το τζιμπίν πετά μακρά,
Τίντζια πέφτουν τα μικρά.
Πέσο ίνε αίτς πολί,
Μα κανίς-πα δεν λαλί.
Τεκαράν χτιπά το ζαάτ
Το δεκξσό-μ' το ρατ κερατ
Το τζιμπίν δε θγεν 'χτο νο-μ'...
Νίστακσα...
Κυρόρ...

ΣΑΝΚΟΜΙΣΙΑ

Τα πόρτες ος απέσο...

Ορίστε πεσαλίνα:

Κόλια, Όλια, Λίξα,

Γάλια, Βάλια, Ζίνα.

Ντρανζέτε τα ζεντόνια,

Να μι εν πυχνιζμένα.

Ντρανζέτε πας τα πόλια,

Τεριζκα εν πλιμένα!

Ισλέβιτ-το — πιστέβιτ-το,

Οτ' έχουμ τεριζλίχ,

Ισλέβιτ-το. πιστέβιτ-το:

Δεν ίμετς μισ ζασίχ!

Όκσο τί κι'αν ίνε—

Καλό γιά κρίο μέρα,—

Απέσο, Κόλια, Ζίνα,

Εν όμορφο αέρα!

Ντινκέβιτ-το; Πιστέβιτ-το

Οτ' έχουμ τεριζλίχ;

Ντινκάζιτ-το; Μπιλτράι-

ζετ-το,

Δεν ίμετς μισ ζασίχ;

Κόλιας, Όλια, Γάλια,

Σκόνε τα κυπάνια,

Ντρανζέτε: αθάι, μάννα!

Απ' κάτο-μπαρκακάνα,

Εκς παντζόχισ

(Θάγμα!)

Δεκατρία τζάγδα,

Τρία μπύβις,

Χάλις λείς,

Ικος μάνταρα

Σαπρέις!

Εβγαλέτ

τι μπαρκακάνα

Κε πλιζέτε

τα κυπάνια.

Πός εν ντίμχο

Το κυρζέ;

Δεν φελά

Ατίκιο ρσε!
Τα παντζόχια
Γραδαρσέτε,
Κε τα τσάγδα
Πετακσέτε,
'Αντα μπένουμ
πέσο μισ,
Πάνο-κάτο
ας γαλίτ!

Ατότες μισ πιστέθυμ-το,
Οτ' πιάνιτ τεμί-λίχ,
Ατότες, μισ μπιλτρέθυμ-το:
Δεν έχουμ ρασιχλίχ!

ΠΑΜΕ ΝΑ ΠΡΑΤΥΜ!

Μία, δύο!
'Όλι μία.
Ο γορνίστας
λάλξιν «ζμπορ».
Πάμε πίσω
στον γορνίστα,
πό δεν ίμετς
ος' ατόρ'!

Πάι απίξο
στον γορνίστα
το αχόριξο
στριάτ.
Σίμωρ ίμαστε
τουρίστι.
'Ιμετς όλ'
κατό νυμάτ!

Γιανασσέβουμε
στα γιάρια,
Ντυλασσέβουμε

παντό,
Μες τα κίχκα
τα χορτάρια,
Σρα στο κρίο
ζζυρυντόχ.
Σπρύτσκα
μάνταρα συρέβουμ,
Βγάλουμ
Λίςκαρδα πολά.
'Ασπρο χόμα-πα
Να φέρουμ,
Το μπορί
να μας φελά.
Μία, δύο
'Όλι-μία.
Ο γορνίστας
Λάλξιν «ζμπορ».
Πάμε πίσω
στον γορνίστα,
Πυ δεν ίμετς
Ος' ατόρ

ΛΙΚΟΣ

- Μόνια, ρία τίς περνά, όθα ος αφτί τιν καφαλέα..
- 'Αιντε αντάμα-μας, Μόνια...
- Γιατί πας μοναχός;
- Αφτός θέλι να πάι στο σπίτι-τυ.
- Τι Μόσχα ροθίμισε...
- Νυ, πός δε λαλίσ; Τρέχουμε, Μόνια...
- Να μι με πατζαρίζετε... εγό δεν εφκερό...
- Μα εσί τίποτα-πα δεν κάμισε;..
- 'Όχι, κάρο.
- Μα τί κάμισε;
- Νυνίξο.
- Πεδίτζα! Αφτός μόνο νυνίξι, ταπλός κάτι κάρι.
- Πας το τί νυνίξαις;
- Για τως λίκυς.
- Τίλογυς λίκυς;
- Για τως λίκυς, πυ τρίξυν τα δόντια-τυς.
- Μα τί νυνίξαις γι' αφτός;
- Νυνίξο, ότι θα έρχυντε στο λάγερ-μας
- Στο λάγερ; Λίκι;

— Θα έρχυντε απόπσα στο λάγερ κε θα τρίβυν τα δόντια-τους κάτο απ' τα γιαιλία-μας.

— Ι λίκι ίνε μόνο εκί, πυ ίνε κανά μεγάλο όρυς.

— Ζερ τύτο το όρυς δεν ίνε ατίτχο!

— Νά όρυς το ίβρες!

— Τρία-τέσερα δέντρα, στέκυντε χάλις ορφανά...

— Τί κι' αν ίνε-πα εδό ίνε λίκι... κε τι νίχτα χαραχλέβυν...

— Αφτί πρέπει να έρχυντε στον ίπνο-συ, όταν χιμάσε!

— 'Όχι, στα γνεφά-μυ. Μπορό να το μπιλτραέβο!

— Μία, μπιλτραί-το.

— Κε το μπιλτρέβο-πα. Ντρανάτε: τί ίνε τύτο;

— Μαβρότςκα

— Μα τίλογα μαβρότςκα ίνε;

— Λικί μαβρότςκα.

— Αχά! Αλίθια ίνε εδό λικί μαβρότςκα;

— Καλό, ίνε.

— Αν ίνε, λίκι-πα εδό ίνε. Αφτί θα έρχυντε πίσο στα μαβρότςκα-τους. Εγό πσεσ δαφτό-μυ ίδα: κάυι στεκό-τανε πίσο στην καφαλέα κε έτρογε λικί μαβρότςκα. Λίκος ίτανε, άλο τίς μπόρνευ να ίτανε!

— Μπέλιτμ, ίτανε ο Βολόντιας Στρελτσόφ απ' το δέ-φτερα ζθενό; Αφτός, λέγυν, πες τα όρυς έφαγε ένα-λυ-γάς μαβρότςκα κε τόρα πέφτι ζαμπόνς.

— 'Όχι ίτανε ο λίκος... Αφτός χτίπανε τα δόντια-τυ. Εγό γιανάσεεπσα σιμά στις καφαλέες, αφτός τίλογα γίονικσε χαρσεύ-μυ: «Μόνκα, να μιν τιέβις τα μαβρότςκα;»

— έτσι-πα ίπε «Μόνκα, να μιν τιέβις τα μαβρότςκα!»

— 'Ετσι-πα ίπε. Τί γελάτε; Τον λίκo να μιν τον γελάτε, αφτός το γρικá κε σας κáρι χυλί. Αφτός ίνε εδό λóρια, πίσo απ' τις καφαλέες στέκετε κε τρίξι τα δόντια-τυ.

— Μα πός δε φένετε;

— Αιντέτ σιμά, τότες φένετ.

— Δε θα φένετε.

— 'Όχι, θα φένετε!

— Λίξά! Λίξα-α-α! Πό ίσε; 'Ελα εδό! Αλίθια, ότι πες δικό-μας το όρυς ίνε λίκι;

— Λίκι; Τίς σας ίπε τίτκα κóφα λóγια;

— Ο Μόνιας μας υςσαντράισε να μας το δίχινι.

— Ο Μόνιας αγαπά να λεί λυγάς-λυγάς ιστορίες. Ο τάτας-τυ ίνε σινγραφέας.

— Μόνια! Ι βοζζάταια λεί, ότι λίκι πες το όρυς δεν ίνε.

— Εγό σας λέγο—ίνε.

— Μα πό ίνε ο λίκος-συ;

— 'Όθα, πίσo απ' αφτί τιν καφαλέα στέκετε.

— Μα πός ερίς δεν τον ντρανόμε.

— Ζερ έγο έχo το χαμπαγιάτ; Εγό τον ντρανό.

— Μα πός δεν τρίξι τα δόντια-τυ;

— 'Όχι, τα τρίξι.

— Αν τα τρίξι, πός δεν το γρικώμε.

— Εγό δεν έχo χαμπαγιάτ, αν δε γρικάτε. Εγό το γρικó.

— Ντράνα, Μόνια, πίσω απ' την καφαλέα κανίς-πα
δεν ίνε. Πύ ίνε ο δικός-σου ο λίκος:

— Αφτός ατόρα θα γριζί. Βαρισέ, πυθενά γιαγαλάιζε
διάθικε κανά-τινα, στι ουλιά-τω.

ΣΙ ΔΕΝ ΙΣΕ ΚΑΡΑΒ

Μπέζουμ, τρόγουμ φέρουμ όίνα.
Δεν ντρανάς εδó κανίνα,
Πο δεν ίσακσεν καλά.
Μόνο Βάσιας σαν ταπλά.

Πάλι ζύπα—τίς το χριάσσεκετ!
Δία θγα, πός άιτς πολά?»
Όλι γρόπα-μας θαθράσσεκετ,
Ο γιατρός χαμνογελά.

Το τζιράι-τ' εν σπρότσκο χόμα,
Το φαγί δεν έχι νταμ.
Πάντα όλι-μας αφτόνα
Τον ντρανόμε στο ποτάμ.

Δύσσεκες—λουστ ος να τραλίχκες:
Να τζαπτζέβς, να τσαραντίχκες,
Να γιαλτέβς, να κολιμπάς.
Άιτς κανίς-πα δεν ίσάζ!

Το θραδμέρ γιρίζ κυρμένος,
Πεφτ αφάν, γαναχιζμένος
—Βάσια, έλα πίνι τζάι!

Δεν το χριάστα, γιαγαλάι!
Έμπρο-τ' όλα-πα γιατέβουν:
Το κριβάτι, το ταβάν...

Χριάζετ όλ-μας να τον λέγουμ:
«Βάσια, δεν ίσε καράβ!»

ΦΕΠΣΙΜΟ

- Βάσια Στρελτσόφ, θέλεις να ίξε φίλος-μου;
- Θέλο.
- Μα εσί δυνατός ίξε;
- Δυνατός. Εγώ τον Αλιόσσα Σερένοφ-πα μπορό να τον πάρο πας τι ράσσα-μου κε να τον πρατίζο, μα ι βοΐζάταια δε με αφίνι.
- Γιά κριφά, δίχος μπιλιέτο, μπορίς να πας με το πόεζιτ.
- Είλμπέτ, μπορό. Χόνουμε κάτο απ'το σκαρνί κε χόιτ.
- Γιά αν σε θγάλουν απ' εκί;
- Χυτχαρέφουμε κε φέθγο, χάλις λαγός.
- Έτσι αν ίνε, νίςσκουμετς φίλι.
- Καλά.
- Αφουκρίθ, Βάσια, να σε λέγο ένα κριφό: εγώ νύν-σα να φέθγο.
- Πό να φέθγεις;
- Στι Μόσχα.
- Α-α, στι Μόσχα;... Εγώ θάρεσα πυθενά μακριά, στι Γερμανία γιά στο Κιτάι, να πολεμίζις χαρσσύ στιν πολίτσια....

— Μπέλιτιμ ίστερα εγώ εστι Γιαπονία-πα θα πιγένο, μα τόρα θέλο να πιγένο εστι Μόσχα... Δεν ρπικενέθο το λάγερ: γιά πέσε χιμίζο, γιά κάτσε τίντζα, γιά είρε φάγε, πάντα-πα σε μια όρα. Μπέζεπσα έτσι να ζο, νόνσα να φέθγο. Ας φέθγομε ι διό-μας. Βάσια, τόρα ίμαστε φίλι, μπαρόχι.

— Πότε να φέθγομε;

— Αράν, τόρα.

— Όχι, τόρα δεν έχει τζαρά: σήμερα το μεσιμέρι θα δούγον κισέλ απ'τιν κλυμπνίκα... Τρόγομε, ίστερα φέθγομε.

— Για το κισέλ κε μόνο αφίνις πίσο ατίτσι δουλιά...

— Καλά, εγώ ίμε χαίλις αράν να φέθγομε.

— Αν ίνε, ντράμε!

— Έτσι-πα να φέθγομε;

— Έτσι-πα να φέθγομε!

— Κε κανα-λυγάς αν μας πιάνουν;

— Δε μας πιάνουν: ντράμε λίγο τζάλκα. Εδώ, εδó λον ατύτι τι στρατίτσα, ος τι στάντζια δεν ίνε μακριά.

— Γύρα, κε ίστερα τί να λέγο στον τάτα-μου;

— Έτσι-πα τυ ίες: στο λάγερ όλα-πα έχουν εφά, όλι μέρα μας ζορλέθον να χιμίζαστε. Εχ, Βάσια, τόρα εγώ το χιμίζμα τεκρίλ να το θαζικιτζέθο, το μεσιμερινό φαγι να το τρόγο το θράδι, το θραδινό τον πιρό...

— Δεν το κάρις μπυσερμάν ότι φάγαμε;

— Καναλυγάς-πα: Γιά εσί;

— Όχι, εγώ-πα δεν το κάρο μπυσερμάν... Μα άθρι θα έχομε εκσκήρσια, τα πεδιά θα κάρουν κατζάι πας τα χαίγια.

— Νά μέγα εσε. Εμίσ θα πιγένομε με το πόεζι.

— Γύρα, πάνο-συ τίποτα-πα δε σταζί;

— Έτσι κατσαχνίζι κάτι λίγο, μικρή βροχίτσα.

— Καλί μικρι. Έτσι με βιτσόνι πας τι ράσσα! Οι, οι, τίλογα χοντρά στασέματα. Σαχανάχ!

— Αν ίνε τί, εσί έλεγεσ μπαρόχ, ότι δε φοβάσε τίποτα-πα, περάζις τα ζαμετλίγια;

— Μα απ'το νερό σαχνέβο!

— Αν ίνε, ας πρσέδουμε κάτο απ'αυτό το δέντρο... όσπου να περνά...

— Βάι, απ'τα κλαδιά πάνο-μου με νερό!

— Να μιν τσιθλέβις, χάλις πλαδίτς!

— Για εσί απλόγου-συ πός τρομάζις;

— Ασιλιτέν.

— Αμί, εσί ρέγασις, όχι κε ασιλιτέν. Τόρα στο λάγερ τα τέρια-μας κάτσανε στο τραπέζι, τρώγανε κισέλ κ'εμίσ εσλόμετς κάτο απ'τι βροχί... Καλίτερα θα ίτανε, αν δε θα σε αφυκρύμνε...

— Απλόγου-συ ίσε χάλις κισέλ, φοβίθικες τι βροχί... Γι στάντσια ίνε γιανασσά-μας... διο χαστζιλέες απέμιναν. Όθα ο σμαφόρος-πα φένετε... Αιντα τζάλκα ας ντρέχουμε.

— Οι, τα παυάρια-μου γιλιάζον.

— Χαμένος. Νιράνα, τίλογα εγώ ραντό περνό πάνα απ'τα κόλια. Καλο;

— Αμί, καλό; με τι μίτι-συ πας τον πιλό. Το πρόσοπό-συ κε τα παυάρια-συ ίταναν μόνο πιλά.

— Τίποτα δεν ίνε, εγώ σφονχίχουμε με το πλατοχίτς.

— Εσί όλος-πα ίσε γάλις λόντζα, το πλατοχίτς δε
ζόνι να εφονκίχεσε!

— Εγό έτσι-πα στεγνόνο, ι θροχί πέρασε άρταχ...
'Αιντα τζάλκα. Οβα στέκετε ένα όφκερο θαγόνι... Χύσεκω-
μετς κάτω απ'τα σκαμνία, ζότα δεν ίνε κανίς.

— Κε απ' εκί αν μας θγάλουν;

— Εσί, μπαρόχ, έλεγεσ, ότι θα χυτγαρέφκεσε κε θα
φέβγισ;

— 'Οχι, εγό καλύτερα να πεσιρό να κλέγο όσπυ να με
πελίγυν οκσοπίσο.

— Νυ, χυστ.

— Δεν μπορό.

— Γιατί;

— Δε θέλο.

— Φοβίθικες;

— 'Οχι, δεν έχο ιεστάχ.

— Αν ίνε, εσί άλο δεν ίσε φίλος-μυ... Χυστ, σε λέ-
γο, γιά ο κοντύκτορας θα μας ντρανά. Νύ χύστες; Χυστ
κάτω απ'το σκαμνί, κανίς-πα ζότα δεν ίνε.

— Τίλογο πυσιόρχο ίνε εδó... σιγλέτ...

— Σόπα... ο κόζμος έρχετε... Τζε-ζε...

— 'Οι, αθái! Αθái, τί ίνε το κάμετε: Πάνο-μυ έβαλαν
ένα σακίλι! Οι, πελζέτ-με! Τίς με τραθά απ'το ποδάρι;

— Εσί, πεδίτς, πός χύστες κάτω απ' το σκαμνί;

— Εγό μυλόθικα απ' τι θροχί.

— Αφτός πρέπει να ίνε μπεζπρίζόρνις...

— 'Οχι, εγό απ'το λάγερ ίμε.

- Κε τίλογα-λυγάς βρέθηκες εδώ, κάτω απ' το σκαμνί;
- Στι Μόσχα φέβγο.
- Ιόχσαμ στο λάγερ ίνε άλιαχ πυσύρχο;
- 'Όχι, στο λάγερ ίνε καλά, πυσύρχα ίνε κάτω απ' το σκαμνί.
- Μπέλιτμ, νιστικός ίσε, δε σας φαίξουν τίλογα πρέπει;
- Σίμερα θα ίτανε κισέλ απ' τιν κλομπνίκα...
- Αν ίνε, τί κι' άλο μπορέ να ίνε; Ιόχσαμ, μπέζι-πρες το λάγερ;
- 'Όχι δεν το μπέζιπσα... Καλό ίνε... 'Αβρι πας τα χαίγια θα πιγένουν στην εκσχόρσια, σίμερα το βράδι θα έχυ-με στρατιοτικά πεχνίδια...
- Αν ίνε πός έφιγες;
- Δε λαλί.
- Τι μάμα-τι ροθίμισε...
- Νύ, κάτσε, το καλό-μυ, γιανασσά-μυ πας το σκαμ-νί. Αν ροτόν, λέγο, ότι ίσε το πεδί-μυ... Μπέλιτμ, για ζένα δε χριάζετε να πάρο μπιλιέτο. Κανά-λυγάς σε πέρνο κε πάγο ος τι Μόσχα, ντρανάς τι μάμα-συ.
- Δε θέλο να κάθυμε, πελσέτ-με ας κατεθένο...
- Λαφρός. Τίς δε σε πελί; Ζερ κανίς σε πιάνι;
- Ο Γύρας δεν με πελί! Αφτός κάτω απ' το σκαμνί με πιάνι απ' το ποδάρι!
- Ντρανισέτ, εδώ ίνε ένα κι' άλο πεδίτς!
- Εσί-πα απ' το λάγερ έφιγες;
- Αρί. Σίφτε εγό έφιγα.
- Εσί-πα τι μάμα-συ ροθίμισες;

— Όχι. Όλι μέρα μας ζορλέβουν να κιμόμαστε, όλα-
πα κάθε μέρα έχουν σιρά...

— Α-α, τύτο δε μπικενέβουν!

— Αφτό για σας κε μόνο το κάμουν, το δικό-σας το
καλό θέλουν.

— Γύρα, κάτσε πάνω στο σκαμνί, ατότι ! θία θα σε
πάρι κε θα πάι ος τι Μόσχα, κ' εγό θα τρέχο οκσοπίσο.

— Να ζις, απλόγου-συ κάτσε πάνω στο σκαμνί... Εσί
πος δεν το ντόκισ στο νό-μου, ότι σίμερα το βράδι θα
έχουμε στρατιοτικά πεχνίδια;

— Σάντιμ, εσί δε θα φίγισ στη Μόσχα;

— Όχι, εγό καλύτερα καριά ίστερα φέβγο γιωρύχ στη

Γιαπονία.

— Νυ, πεδίτζα, κατεβίτε, αν δεν ίνε το πόεζτ θα τζουνέβι!

— Το ίδες, για σένα κε μόνο πέμναμε σίμερα δίχος
κισέλ...

ΝΤΟΓΟΒΟΡ

Τριφερά πιχτά πιτζάνια...

Όμορφος πιρνός.

Πεσαλίνα, πεσαλίνα

Πάμε στο κολχός.

Σμα στο όρυς πες τα ζάνια

Ζζίτνα οριμάζ.

Σναγονόμε τ'έναν τ'άλο

Κάθε-ίς ζμπυδάζ.

Πες τα ζάνια τζιτζακίτζα

Άσπρα, γαλανά.

Πυχνοβόλσαμ λον στρατίτσα...

Μία, τις περνά!

Τίτκο όμορφο μυρδία...

Πάτος τζιτζακιά!

Νά, χαρσσύ-μας απ' τις γιάσλες

Ντρέχουν τα πεδιά.

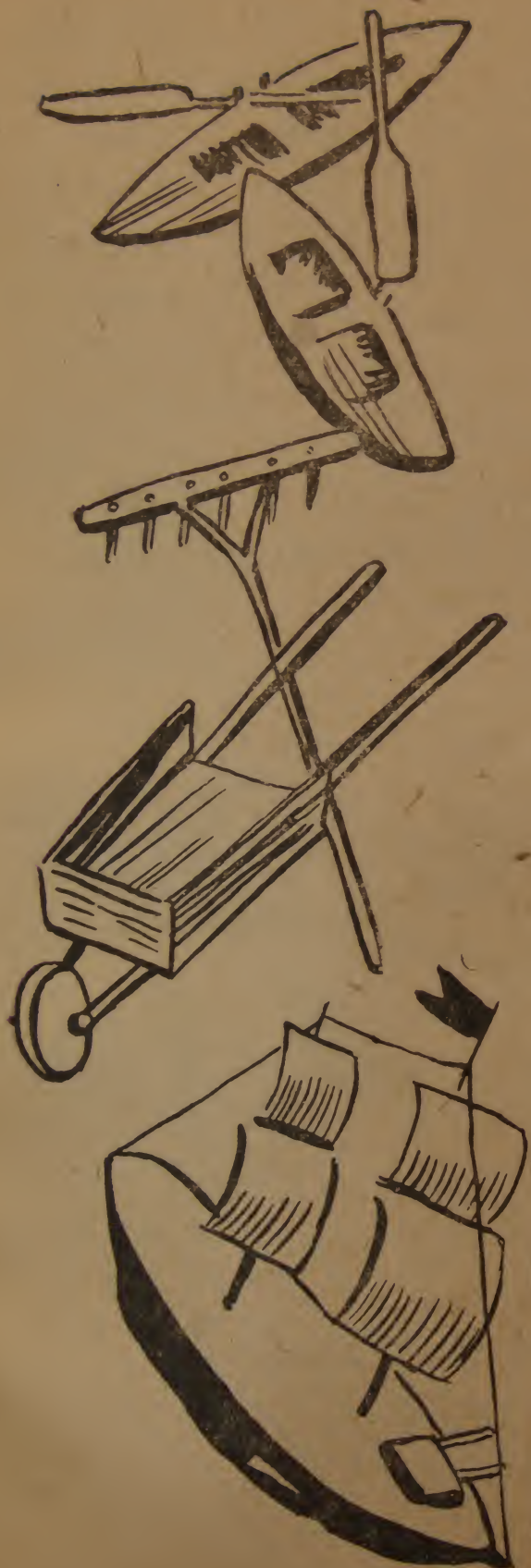
Σικοςέτε τις σιμέες

Κι'άλο υρτανφόρ!

Ένα όρα στερ να γράφουμ

Μέγα ντογοβόρ.

— Μα πόνε το μπα-
ραμπάν-σας;

— Αυτό απέμινε στο
λάγερ.

— Γιατί τρομπέτα;

— Η τρομπέτα-παίνε εκί.

— Γιατί δε φορίτε
γάλστουκια;

— Για οχτοβρόπουλα δε
φορύν γάλστουκια.

— Μις κεντόμε χαρσσύ
στα πυκάμσα-μας αστρίτζα.

— Μα γιατί ίσαστε δί-
χος αστρίτζα;

— Γιατί δε φορούμε
πυκάμσα, δεν έχουμε τόπο
να κεντυρώ τ' αστρίτζα-μας.

— Χαρσσύ στα τρύσεικια
κεντίστε-τα...

— Χαρσσύ στα τρύσεικια
δεν έχι τζαρά.

— Γιατί πόνε έτσι ζπυ-
δάζετε;

— Εδó... στο σπίτι,
πυίνε σκεπαζμένο με το
γλυωρό τενεκέ...

— Στην πραβλένια τυ
κολχόζ;

— Αμή. Δεν το
κσέρετε, πεδιά, ο πρό-
εδρος εκί ίνε;

— Εκί πολίς κό-
ζμος ίνε, σομπράνια ίνε.

— Χάλις καλό,

πάγουμε στι σομπράνια...

— Ερίς-πα αντάμα-σας. Καλό;

— Νό, πεδιά, ετιμαστίτε. Ανίγουμε τιν πόρτα.

— Καλός ίρτατε, πεδιά! Τί καλό θα μας λέτε;

— Για τις γιάσλιες κε μόνο.

— Για τα πεγνίδια...

— Ερίς απ' το λάγερ ίρταρε... Να γράφουμε

ντόγοβορ...

— Λίγο αγάλια!

Να μι χλίξετε όλι-σας
μία! Ας το λεί ι βο-
ζζάταια! Πέ-το εσί,
Τόσια!

— Σίντροφι κολ-
χόζνικι! Στιν περαζμένι

σομπράνια εσίς μας δόκατε λόγο να γράφετε αντάμα-μας
ντόγοβορ... Το ντόγοβορ ίνε έτιμο...

Να κάριν τα πεδίτζα-μας

Στις γιάσλιες χαιχίτζα,

Μικρά τριναυτζίτζα,

Καράβι κε τατζκίτσα...
Κολχόζνικι να δούγυν-μας
Σανίδα κε καρφίτζα.
Χαίλ αν ίσετς, μισ
Να λέγυμ-ζας «να ζις».

— Ας σικόσυμε τον πρόεδρο πας τα χέρια-μας.
Υρτανφόρ, υρτανφόρ! Πιάστε-τον απ' τα ποδάρια.

— Αγάλια, πεδιά! Τί ίνε πι κάμετε; Θα με κρεμίζετε!
Εγώ ίμε θαρίς, αν κρεμίσσυμε, νταγλέβο το πολ...

— Τίποτα δεν ίνε, ερίς σε σικόνουμε πάνο!

— Σικόςτε-τον πάνο! Πιάστε-τον! Ας τον σίρουμε
υρτανφόρ!

— Σταθείτε λίγο, να ζας λέγο ένα σε κε ίστερα.

Πεδιά, ερίς το λόγο-μας
Δεν μιαζ να το χαλάνυμ.
Το έγραψαρ απλόγυ-μας,
Ντρανάτε—εδό πάνο.
Ήμερα λαγόντσα
Μεγάλα κε μικόντσα
Σις από μας να πέριτ,
Μα χριάζετ να το κέριτ:
Εσίς πες τα μπαχτζαίδα-μας
Να χάνιτ τα τυρτόρια.
Ας εν τα καπυστάιδα-μας
Μεγάλα, τόχκα, κόνια!
Χαίλ αν ίσετς σις
Να λέγυμ-ζας «να ζις»!

— Τώρα ας ζήνουμε υρτανφόρ τα οχτοβρόπουλα.
— 'Οι, δε χριάζετε! 'Αι, γαντζελιςσκύρε!
— Αχά, πιαστήκατε, πεδιά! Χύνα-πιάστα απ' τα πο-
δάρια!

— Σίρνετς κι'άλο πσιλά!

— Οθά! Μία κι'άλο!

— Ος το ταβάνι!

— 'Αι, ζόνι! Γαντζελά! 'Αι, δε θέλο...

— Ερένα μία κι'άλο πσιλά!

— Εγό-πα θέλο μία κι'άλο!

— Σίμερα άρταχ ζόνι, πεδιά. 'Αμα κάμετε όλα-πα,
όσα γραπσάμε στο ντόγοβορ, τότες όλι τι μέρα θα ζήνουμε
τέναν τ'άλο υρτανφόρ

— 'Ερχεστε μία κι'άλο, όταν τιμαρέβουμε τα πιτζά-
νια ίστερα. Ισλέβουμε, τις μας δύλεθε καλίτερα.

'Αρταχ τζάλεπσαν τα πιτζάνια.

'Ομορφο κερός.

Πεσαλίνα, πεσαλίνα

Πάγωμ στο κολχόζ.

Λον τα ζάνια τζαλιμένα

'Ανεμος εσυρίζ...

Σναγονόμε τέναν τ'άλο,

Ζπδάζουμε ερίς.

Τα αμέτριτα δεμάτια

Πέφτων πες το ζαν...

Μις πετόρ δίχως χανάτια,
Ίθραμε μιντάν.

Στο τυχάι πες πυταμέα
Το χαμίςς σαριά...
Παλ' χαρσσί-μας απ' τις γιάσλες
Τρέχον τα πεδιά.

Σικοςέτε τις σιμέες
Κι'άλο υρτανφόρ.
Σίμωρ παγύρ να ισλέθωρ
Μις το ντογοθόρ...

— Σίντροφι. Περσιρόμε τι σομπράνια. Ι κολχόζνικι κε
τα οχτοβρόπουλα απ' το λάγερ σήμερα θα ισλέθωνε, τίλογα
εχτελέσανε αφτί το ντογοθόρ, πυ το έγγραψαν ανάμεσά-τους
την άνικσι. Πε Τόσια.

Έκαμαν τα πεδίτζα-μας
Στις γιάσλες χαιχίτζα,
Μικρά τριναυτζίτζα,
Καράβι κε τατζκίτζα...

Δόκαν-μας κολχόζνικι,
Σανίδα κε καρφίτζα,
Ίπερα λαχότςκα,
Μεγάλα κε μικύτςκα...

Μις-πα τα μπαχτζάιδα
Καλά τα τεμιζλάισαρ.

Πολά τυρτόρια ζόρεψαμ.
Ιοχ, ιοχ, δεν πυσυρλάιζαμ,
Γιορτί, χαρά μεγάλο
Γιάν έχουμε ατόρ,
Ελάτε τ'έναν τ'άλο.
Ας ζίγνουμ υρτανφόρ.

„ΠΛΑΔΙΤΣ—ΣΣΙΡΔΙΤΣ“

Νά λυχτόρ—λυχτοράς
Αν το μέγα το καπάς.
Δεκαεξς' αρνίθα,
'Όλα περς' γενίθαν.

- Τίς εδó απ'ολυνός πολά αγαπά τις όρνιθες;
- Εγó.
- Ελμπέτ, ο Βόβκας.
- Αφτός παντό-πα ταραζί τις όρνιθες...
- Διο λόγια αν λεί, το τρίτο θα ίνε όρνιθα...
- Πσέρματα, εγó μόνο νυνίξο για τις όρνιθες.
- Μα τίς σήμερα, όταν τρόγαμε, ρότιζε, πός δεν αφί-
καν τίποτα γαλτζίτσκο για τις όρνιθες; Εσί δεν ίσυνα;
- Για τίς πσες ρότιζε τον βοζζάτι κατ' χυτζυρλίδοχο;
Εσί δεν ίσυνα;
- Τί ρότιζε, πεδιά, ε;
- Ο βοζζάτις μας έλεγε, ότι τόρα σ'ένα ζαβότ
κάμυν προτιβογάζ για τα μικρά πεδιά, αν πσσιρισσκάτε,
ντυκόςς. Ο Βόβκας χαμπαρσιςτάν ροτά: για τις όρνιθες-πα
ίνε προτιβογάζ για όχι;
- Αν ίνε τί; Κυτωρό χατέπσατε, με γελάτε... 'Όλες
ι όρνιθες αν πσφόν απ'το γαζ, εσίς-πα θ' απομίνετε δίχοσ
σφονκάτο!

— Ντυκός αν ίνε κε όίχος τις όρνιθες ζόνι τίνα να χυτχαρέθον.

— Πεδιά, αλίθια ίνε για τα άλογα ετιμάζον προτιβογάζ, ο βοζζάτις μας το ίπε...

— Κζέρετε τί, πεδιά, ας θγάλυμε για τις όρνιθές-μας στενγαζέτα.

— Νυ, ο Βόθκας τεκρίλ έχασε το νό-τυ...

— Βγάλυμε τι στενγαζέτα πες το ζόμο κε τι λέγουμε:

«Πλαδίτς».

— Μα τί να γράφτυμε πες τι στενγαζέτα;

— Ελμπέτ, για τις όρνιθες κε μόνο. Τίλογο να περνόν τι μέρα-τυς: πότε να κάθοντε στο τραπέζι, πότε να γνεφόνε, πότε να πέφτυν να κινόντε.

— Κε ι όρνιθες να περνόν γιανασζά κε να διαθάζον: μία-μία, ας ντρανόμε, κυντάχ-κυντάχ, τίλογο φαί να μας θάλον το μεσιμέρι, κυντάχ-κυντάχ...

— Γρικάτε, πεδιά; Ο Μόνιας χάρικε, αφτός τόρα υιντρέβι τίποτα μας λεί για τις όρνιθες...

— Μία, πέ-μας, Μόνια, τίποτα χυτζυρλίδοχο κε ας χαχανιστόμε...

— Σταθίτε, πεδιά! Τίς γιρέβι να θγάλυμε στενγαζέτα για τις όρνιθες, σικόστε τα χέρια-σας πάνο... Πός δε σικόνετε τα χέρια-σας;

— Πος ι όρνιθες δεν κζέρυνε γράμα, σίφτε μάθισέ-τις να διαθάζον...

— Για εσίς κζέρετε γράμα;

— Εμίς κζέρουμε.

— Αν ίνε πός δε θέλετε να γράφτετε για τις όρνιθες
στι γαζέτα;

— Μα πός μόνο, για τις όρνιθες; Ζερ για τα εσει-
δίτζα δεν έχι τζαρά;

— Ο Αλιόσσας πονίθε για τα εσειδίτζα!

— Ελμπέτ, δεν κάμετε σοστά. Εγό έχο νόνιμα να
λέγωμε τι γαζέτα «Σσειδίτζ» κε να γράφωμε πέσο για τα
εσειδίτζα.

— Όχι, «Πλαδίτζ», εγό απ' ολονός ερίφτε το ίπα!

— Όχι, «Σσειδίτζ»!

— Όχι, «Πλαδίτζ»!

— Σοπάτε, μία!

— Τόρα θα πιαστόνε...

— Ας λέγωμε τι στενγαζέτα: «Πλαδίτζ-εσειδίτζ», — καλό;

Ίσαστε χαίλ;

— Ίμαστε χαίλ!

— Εγό θα κάμο πας το χαρτί μια κλόκσα, χάλις ο
Βόθκας, όταν κυνόνι πάνο νερό, κε από κάτω θα γράφτο:
«Σελυμένι όρνιθα».

— Κ' εγό θα γράφτο για τα εσειδίτζα, τίλογα ο
Αλιόσσας πέζι αντάμα τυς...

— Αλιόσσκα, τί κάμων είμερα τα εσειδίτζα-συ;

— Τίποτα, καλά ίνε, σας πελίγων πυλασίς.

— Αφτά πάλι ατίτια γρινζά ίνε;

— Πός να ίνε γρινζά; Τόρα άρταχ δε ζγαλόν πες
τις κυπυρνέες, μόνο πες τα τερίτζα κόλια λόςκυντε...

—Παιδιά, εγώ για τα ρσιρδίτζα θα γράφτο στη στενγαζέτα
ένα χορατό...

— Τίλογο χορατό;

— Αφουκριθίτε:

Στα ρσιρδίτζα χριάζετ τ'άλκα

Σανγονιές ν' οργανοθόν.

Τα τζυμπάρκα, τα μαλιάρκα.

Να τα πάγυμ να λυστόν.

Χριάζ' να πλίςσκετε, ρσιρδίτζα,

Τα μπδαρίτζα, τα ραδίτζα.

Μιν φοβάστε 'χτο νερό

Κε νιφτέτ κ'θε πιρνό.

Τον πιρνό λυστέτ κε στέρα

Ντρανιζέτε στο γιαλίτς.

Ας υγλέθ-σας κάθε μέρα

Το ντεζζόρμ τυ ρσιρδίτς.

Μιν παγένις πάλι πίσο

Όταν ίπαμ χυρατά,—

Πύ κι'αν ιζέ, τις κι'αν ίζε

Χριάζ' να λύςσκεσε πιχτά!

— Παιδιά, άβρι να πρσιρούμ να θγάλυμ τιν κενύργια
στενγαζέτα: «Πλαδίτς—ρσιρδίτς». Γραπσίτε ματεριάλ!

ΟΛΑ-ΠΑ ΓΙΑ Τ' ΟΛΗΥΣ-ΠΑ!

Ίρτανε, ίρτανε!
Τάτες, μάνες ίρτανε!
Ίρταν να υγλέβουν-μας,
Τ'ένα, τ'άλο φέρουν-μας!

Σζέρουν τα κυρτζίτζα,
Τα πεδίτζα ζζέρουνε.
Σ' κάθα μπυχτζαδίτζα.
Ζιαφέτια φέρουνε.

— Ίφερα-σε, Γάλια,
Τρία πορτοχάλια,
Το πιρόγ
Κε το ρσιλτέρ

Τρόις-τα άθρι
Το μισμέρ.

— Όρσε, έπαρ Λίντα

Μίλα κε απίδα
Σότα τ'εν ριμά-ς'

Κανίς,
Κάτσι φαί-τα

Μοναχί-ς!
Τα πεδίτζα

Κε κυρτζίτζα
Κάθουν πες τα κυρσεδίτζα

Κε μασόν
Κριφά-κριφά,
Ίς—πιρόγ,
Άλος—χαλθά.

Βίτιας εν
Χασιβετλίδς:
«Τ' εν κανίς
Να με χαρίζ!
Τ' ίρτεν τάτα-μ,
Σίμυρ γο
Πέμνα δίχος
Ροστικό!»

Τα πεδιά
Ροτόν: «Γιατί,
Τρόγυμ μίς,
Αφτός πρατί;!»

Κσέριτ τί,
Τα σόια-μας:
Φυκριθέτ
Τα λόγια-μας.

Μίς δικά-μας
Τα πυρχά
Να τα τρόγυμ
Υρταχκά!

Πος μίς κάτσαμ
Χοριστά;
Ζυμ εδό
Στα ποτ' τζιστά,

Όλι-μία
Μπέζυμ τοπ',
Κάμυρ όλία
Σ' έναν τοπ,

Γιάν το σίμυρ—
Πρες κε χτες,
Ενα ίχαμε
Τραπέζ!

Ενα τόπο
Σορεφτέτ
Τα πυρχά-σας
Σορεπσέτ.

Κάθα-ίς
ας περ' τί θελ:
Ις—καρίδα,
Άλος—μελ'...

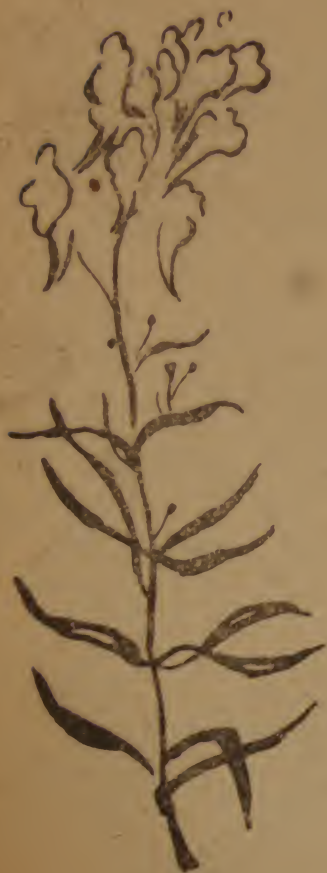
Όλ-πα ίρτανε;
Κατςέτ!
Πσσιριςέτ
Φαέτ!

ΤΥ ΜΟΝΙΑ ΤΟ ΤΖΙΤΖΑΚΙΤΣ

— Μαρούσια, κσέρια τίς ίνε ο Μιτζόριν;

— Ελππέτ, το κσέρο, αφτός έχι λυγάς-λυγάς τζιτζάκια κε πυρχά... Κε όλα-πα ίνε θαβράσια, δε μιάζυν τ'άλα τα πυρχά... Τί καλό θα ίτανε, αν θα διαθέναμε στον Μιτζόριν! Αλίθια, Μόνια;

— Τί, ντεπ να πιγένο στον Μιτζόριν;

— Εγό θαφτός-μυ ίμε Μιτζόριν...

— Εσί ίσε Μιτζόριν; Από πότε τζιστά;

— Από πσες τζιστά. Γέλα, γέλα... Γο πσες ατίκιο τζιτζακίτς ίβρα, πίοο δεν ίνε απ' το μιτζόρινσκι μπιτέρ! Εγό θα το δόχο στο βοτανικό μπαχτζέ, εκί όλι ι μαθιμέ-νι άνθρωπι θα σφίνκυνε το χέρι-μυ κε θα με λέγουν: «Να ζίς, Μόνια Μιλύτιν!» Κε το τζιτζακίτς θα το θάλυνε τ'όνομά-μυ.

— Τίλογα θα το λέγουν; Μόνια;

— Όχι, θα το λέγυνε: τυ Μόνια το τζιτζακίτς.

— Δίχσε-με-το, Μόνιτζχα!

— Αχά, τόρα ίνεμε Μόνετζχας. Δεν σε το δίχνο...

— Μόνετζχα, καλέ-μυ, δίκσε-το. Εγό-πα τίποτα αν έβρο, θα συ το δίκσο.

— Εσί τίποτα-πα ζοστό δε θρίσκis όλο-ένα.

— Ο Μιτζόριν ε' ολονός-πα δίχνι τα πυρχά-τυ κε ακόρα τως μαθίζι, τίλογα να κάρυν κε αφτί-πα για να έχυν τίτκα πυρχά, μα εσί το τζιτζαχίτς το μυλόνις...

— Νυ, καλό, ας σε το δίκσο... Εσί ίδες καρία τυ λιονταριώ το στόμα;

— 'Ίδα, αφτό ίνε άτχο, με τα δόντια...

— Πό ίδες ατίτχο στόμα;

— Στο ζοοπάρχο. Εκί γο ίδα το λιοντάρι κε το στόμα-τυ-πα. Το λιοντάρι όταν άνικσε το στόμα-τυ, όλι-πα γιαγαλάισαν τζάλχα σε μία μαρέα!

— Βάι, εσί! Ατίτχο τζιτζαχίτς ίνε το λένε: τυ λιονταριώ το στόμα! Όταν το ζφίνκis, αφτό ανίξετε. Για τιν καρπανίτσα τιν κσέρις;

— Ελμπέτ, τιν κσέρο.

— Μπέλτιμ, εσί θαρίς, ότι εγό συ λέγο για τιν καρπανίτσα, πυ έχυμε στο σκολιό-μας;

— Αμι, εσί θαρίς, εγό δεν κσέρο το τζιτζαχίτς, πυ το λένε καρπανίτσα... Το κσέρο: ίνε ατίτχο ζζανκαριάρχο.

— Αν ίνε τότες αφουκρίθ... Το τζιτζαχίτς, πυ ίθρα, ίνε θαθμάσιο... 'Ίνε ταραγό...

— Τίλογα ταραγό;

— 'Ετσι ταραγό. Τυ λιονταριώ το στόμα κε ι καρπανίτσα ε'έναν τόπο. Ντρανα-το, αφτό ίνε ντιλιγμένο πες το

χαρτίτς... Το ίδες, τίλογο
όμορφο, εμ ζζανκαριάρκο κε
εμ σαρύτσκο...

— Αλίθια-πα, τίλογο
όμορφο τζιτζακίτς, εγό καρία-
πα ατίτκο τζιτζακίτς δεν ίδα
αχόρα ..

— Κε δεν μπόρνες-πα
να ντράνανες... 'Αλο ατίτκα
τζιτζάκια δεν ίνε! Αφτό ίνε
γίαν το Βικτορια-Ρέγια, πυ
τζιτζακιά μόνο μία πες τα κάμ-
ποσα χρόνια.

— Τίλογος βαχτλίδς ίζε,
Μόνια! Τίλογα λυγάς ίβρες
ατίτκο τζιτζακίτς;

— 'Εσχιπσα κε το ίβρα.

— Μπέλιτμ εγό-πα σκίφτο κε θρίσκο.

— Σκίπσε όσο θέλεις, όλο-ένα δεν κρύεις πάνο.

— 'Ιβρα! 'Ισο πιονερικό λόγο, ίβρα! Τεχμίλ γίαν το
δικό-συ! Ντράνα, γίαν το δικό-συ τυ τζιτζακίτς! Ζζανκα-
ριάρκο κε σαρύτσκο!

— Να μι λες πσέματα, Μαρούσια! Δεν έχι τζαρά να
θρις ατίτκο τζιτζακίτς. 'Αλο ατίτκα τζιτζάκια δεν ίνε!

— Εδó ίνε άπιρα! 'Ενα κυμύλ! Τίλογα λυγάς βρέθικαν
εδó τόσο πολά, Μόνια!

— Ατζαίπκο εσε... Δεν κόφτι ο νος-μου τίλογο εσε
ίνε τότο. Βαριζέ εθό ήταν απλόγου-του ο Μιτζόριν κε
έσπερνε ατύτα τα τζιτζάκια... Οθα, ένας παπός έρχετε.
Πρέπι να αφτός ίνε απλόγου-του ο Μιτζόριν.

— Μπορί αφτός-πα να ίνε. Φορί ασιρατί εσλιάπα,
τίλογα πας το πορτρέτο.

— Ας τρέχουμε χαρσού-του, Μόνια!

— 'Αιντα! Τζάλκα ντραμε; Μπέλτιμ, περνά πιγένι
πυθενά αλύ, δεν τον εόνουμε πίσο;

— Εγό έτσι-πα με το ζόρι πέρνο ανάσα!

— Τζάλκα, τζάλκα. 'Ιδες, άρταχ έσοςαμ...

— Καλιμέρα, είντροφε Μιτζόριν!

— Καλιμέρα, πεδιά. Μόνο το δικό-μου το παρασίμ
ίνε Πετρόφ.

— Πός; Ζερ εσί δεν ίσε ο Μιτζόριν;

— 'Οχι, στο χασιθέτ, εγό δεν ίμε ο Μιτζόριν...

— Μα γιατί τότες φορέσατε ασιρατί εσλιάπα;

— Απ' τον ήλιό σαχιντραέφκυμε... Ο Μιτζόριν ζι στην
πόλι Κοζλόβ, πυ τόρα τιν λέγουν Μιτζόρινσκ, το δικό-του
τ'όνομα δόκανε. Για τί χρασίμ έχετε στον Μιτζόριν;

— 'Οχι... τίποτα-πα, έτσι αν ίνε... Εμης θέλαμε να τον
ροτίσουμε, τίλογα λέγυνε αφτά τα τζιτζάκια, πυ έχυμε
τόρα;...

— Μπορό να σας το λέγο...

— Αλίθια; Ζερ εσίς το κσέρετε;

— Γιά εσίς δεν το κσέρετε;

— Όχι, εμείς δεν το κσερουμε!
— Από πύθε ίσαστε, πεδιά, γιόχσαμ, ίστε απ' τιν πόλι;
— Όχι, εμείς απ' το λάγερ ίμαστε... οχτοβρόπουλα.
— Μα εσείς πυθενά πιγένετε πρατίτε; Ιόχσαμ, μόνο
πες το μπαχτζά-σας κάθεστε;

— Όχι, πιγένουμε.
— Κε τίλογα λυγάς δεν κσερέτε, τίλογα λέγουν αφτό
το τζιτζακίτς; Εσείς χριάζετε να τα κσερέτε όλα-πα κατα-
κράτ, να μαθένετε όλα-πα όσα ίνε λόρια-σας... Α εσείς
τον Μιτζόριν τον κσερέτε, μα απ' τον Ιθάν-κε-Μάρια χα-
μπάρι-πα δεν έχετε!

— Τίλογο Μάρια;

— Αφτό το τζιτζακ το λέγουν «Ιθάν-κε-Μάρια», αφτό
παντό-πα υσέβι: πες το τζόλι, πες το όρυς κε πες τα
ταραμάδα-πα...

— Γρικάς, Μόνια, τί λεί;

— Ατύτο ίνε καλό! Εγώ νόνιζα, ότι γιαν τ' αφτό δεν ίνε άλο
κανένα-πα κε γιαν το ίβρα σίφτε εγώ, θα το λέγουμε «τυ
Μόνια το τζιτζακίτς»..

— Τίποτα δεν ίνε, Μόνια, εμείς γιαν το δικό-συ το
χατίρι το θάλουμε όνομα «Ιθάν-κε-Μάρια-κε-Μόνια»!

ΣΙΜΑ ΣΤΟ ΤΖΑΛΑΦΟΤΑ

Μες το όρυς πέραμ μισ
Τα κσερά κλαδιά;
Στο μιντάν αποβραδής
'Εβαλαμ φωτία.
Νικοτίρ 'κατό νωμάτ,
'Ενας μισαφίρος!
Το βραδμέρι στο οτριάτ
'Ιρτεν κομαντίρος.
Κάθα-ις-μας κάτσειν φλάι
Να πεσιρά το λόγο-τ'...
Τζαλαφότα, αλυθλάι,
Ντυβλατράι τι φλόγα!
'Τός να λεί: ντυσεμάν
Παλ' ντυκόσε τιμάζουν...

Κομαντίρς—καλό πεδύ!—,
Θέλο να τον μιάζο!

Μισ ολνός, νικύμ, ελμπέτ,
(Τίνα θέλις ρότα).

Κι' άλλο κσίλα πετακσέτ
Πες το τζαλαφότα—

Μισαφίρος ακριβός,—

Μισ τον αγαπόμετς...

Ιεσταχλίδικα λεί αφτός,
Τίντζκα μισ φουκρύμετς.

Νικοτίρ 'κατό νωμάτ,
'Ενας μισαφίρος.

Απ'τον Κόκίνο στρατό
'Ιρτεν κομαντίρος.

— Εμής-πα ετιμαζόμεστε να χοραέφκουμε απ' τος ντυ-
σεμάνους...

— 'Εχουμε σανιτάρνι ντυζζίνα.

— Θέλετε, εμής σας δύγουμε «πρότι βοίθια»;

— Να ζίτε, πεδιά, εγό δεν ίμε ζαμπόνς.

— Τίποτα δεν ίνε! Εσίς μπορίτε χαμπαριστάν να
μπαλιέφκεστε!

- Είς ζότα πάτε μπορίτε να κρεμίσκεστε κάτο.
- Ερίς-πα τρέχουμε πάγουμε σιμά-σας κε σας σιχόνουμε...
- Να ζίτε! Δεν έχο τίτκο ιςστάχ...
- Τα δεν αγαπάς πολά ίνε, μα τα παθένις...
- Εγό, πεδιά, έτσι-πα το πιστέβο, ότι ίστε καλί
σανιτάρι.
- Όχι, όχι, ερίς θέλουμε να σας δίχουμε, τίλογα
δουλέβι ι ντροζζίνα-μας!
- Όταν λέγουμε «χοπ!» αμάν σφαλίχστε τα μάτια-
σας κε τυπ—πελιζέ: κάτο!
- Τί να κάμις; Βαριζέ να κρεμίσκουμε.
- Ετιμαστίκαμε. Πςσιρόμε. Χοπ!
- Κρεμίεν!
- Σανιτάρι, εδó, στο γιαρτίμ. Ο σίντροφος μπαλιέφτεν!
- Φέρε τις νοσίλκες. Πιάστε-τον απ'τα ποδάρια!
- Πεδιά, ι νοσίλκες-σας ίνε μικρές, δεν με σιχόνετε
αντάμα, μόνο θα τις χαραμόνετε...
- Σοπάτε! Είς, μπαρόχ, μπαλιέφτατε, ζερ έχι τζα-
ρά να λαχαρτέθετε!
- Αλίθια-πα, εγó το λιζμόνισα!
- Βάλτε-τον πας τις νοσίλκες!
- Δε χορί πάνο, τα ποδάρια-τυ συρματίχκοντε πας
τον πάτο!
- Ας τον πάγουμε δίχος νοσίλκες. Ο Σεριόζζας πέρνι
κε πάι τ'ένα-τυ το ποδάρι, ι δίο Μαρούσες τ'άλο-τυ, εγó
τον πιάνο απ'το κεφάλι-τυ.
- Πεδιά, να μιν τραβάτε—πέρετε το κεφάλι-μυ!

— Αφτός ' πάλι λαχαρτέβι! Ζερ έχι τζαρά; Εσίς δε χριάζετε να ανίζετε το στόμα-σας!

— Καλό, εγώ άλλο τίποτα-πα δε θα λέγο.

— Βύι, τίλογος θαρίς ίνε!

— Μόνο τα τσανκία-τυ πόσο θαρίζουν!

— Βάλτε-τον εδο πάνο!

— 'Ετσι, καλό... Τόρα ας τον κάμουμε γιαρτίμ ος να κσέρι τον δαφτό-τυ... Εσίς, ι διο Μαρούσες λιγίστε τα γόνατά-τυ, μία—έτσι, μία έτσι! Εσί, Σεριόζ'α, στάβροσε τα χέρια-τυ, ίστερα πάλι κάμε-τα χόρια-χόρια. 'Ενα, διο! 'Ενα, διο!

— Ελάτε όλι-μας, μία κε λίγο τζάλχα!

— 'Ενα, διο! Ενα, διο!

— Νό τίλογα; 'Αρταχ πεσίρσεν πέρνι ανάσα;

— 'Οχι, πεδιά, εγώ άρταχ τεκρίλ σεχλέφτα

— Λίγο απέμινε να αχιρτράιζετε το δέκσιό-μου το πο-δάρι... 'Ετσι εγώ, αλάλιμ, αλιθινά, να μπαλέφκυμε...

— Τίποτα δεν ίνε, ίστερα όλο-ένα θα σας φέρουμε στα

ίμαρτα.

— 'Οχι, πεδιά, εγώ άλλο δεν ίμε χαίλς...

— Τίλογος ανταγιάνεφτος θρέθικε, ταχάτ κομαν-

τίρος ίνε.

— Ζερ σόνι το σαμπόρ-ς', όλι-σας όταν χυλτέβιτε

πας τον ένα.

— Σφαλίχστε τα μάτια-σας, εσίς τίποτα-πα δεν γρικάτε!

— Μα εγώ έχο υχύμ τίποτα να λέγο...

— 'Οχι, δεν έχετε υχύμ, εσίς, μπαρόχ, ακόμα δεν

πέρνετε ανάσα.

- Μα εσείς δεν πορέφκεστε τίλογα χριάζετε!
- Γιατί;
- Εσείς πορέφκεστε αντάμα-μου έτσι, θαρίς-κε εγώ λίγο απέρινε να φουρτίχουμε πες το ποτάμι. Λιζμονίζατε, ότι εγώ, μπαρόχ, μπαλιέφτα!
- Αλίθια-πα! Ερίς κσεχάσαμε, πεδιά!
- Νε, αλτανέφταμε λίγο, αλίθα! Επρεπε να λίνισ-καμ το γιαχά-τυ. Φέρε τζάλκα εδό το νασσατίρνι σπιρτ!
- Αφτό ίνε εδό πες το τζιζτανίτς... Εγώ αμάν τον δόγο ας, μιρίχκετε...
- Φέρε-το τζάλκα, αφτό ένα γόρα τον λαφρίζι.
- Απτζχί! Τζιχ! Απ-τζχί! Οι....
- Τί ίνε; τί πάθατε;
- Οι! Τζιχ! Απτζχί! Δεν μπορό! Τί ίνε το κάμετε αντάμα-μου; Κόνυσετ σπιρτ πες τι ρίτι-μου. Απ'το δικό-σας το γιαρτίμ ίστερα, ο λαρός άνθρωπος-πα μπορί να ζαμπυ-λνέβι!
- Ζερ ερίς ασιλιτέν το κάμαρε; Όχι, ερίς θέλαμε να σας έφταγαμ γιαρτίμ!
- Χριάζετε ακόμα, πεδιά, να μαθένετε, ος να νίς-κεσετς σανιτάρι... Καρία ακόμα, μπέλτιμ, έρχεστε ραστ να με κάμετε γιαρτίμ, καλί μαθιμένι όταν θα ίστε! Μα σίμερα σόνι άρταχ, να ζίτε!
- Πσσίρσεν ζθίχκετ το φωτία
 Βγεν απάνο το καπνό.
 Σιχοθίτε όλι-μία,
 Εμπαθίτε στο χορό.

Όλι μία, πεσαλίνα,
Κόλια, Όλια,
Νίνα, Ζίνα.
Κουανίζουν τα σιλθείς
Τα πσιλά-τιν
Τα κυλφείς.

Όλι-μία, πεσαλίνα!
Κόλια, Όλια,
Νίνα, Ζίνα!
Κουανίζουν
Τα σιλθείς
Τα πσιλά-τιν
Τα κυλφές.

Ντράνζεν, στάθεν κομαντίρος,
Πεσίρζεν 'τος-πα να χορέβ.
Δεν πιμέν σε μας απίσο,
Τ'εν να λείς-πα, μπασσχαρέβ!

Τα πεδίτζα, τα κυρτζίτζα
Ντρέχουν χάλις λαγυδίτζα
Σμα ε' φοτία τραγυδούν,
Χαχανίςσκυνε, ραντών...

Όλι μία, πεσαλίνα!
Κόλια, Όλια!
Νίνα, Ζίνα!
Κουανίζουν
Τα σιλθείς
Τα πσιλά-τιν
Τα κυλφείς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
1. Στο λάγερ	2
2. Ζαριάτσα	4
3. Ένα μιλιόν	6
4. Πεθαμένοι μισή ώρα	12
4. Σανχομίσια	18
6. Πάμε να πρατόμ	21
7. Λίκος	23
8. Δεν ήτε καράβι	27
9. Φέπσιμο	28
10. Ντόγοβορ	36
11. «Πλαδίτς—ξσιρδίτς»	43
12. Όλα-πα για τ' ολνός-πα	48
13. Το Μόνια το τζιτζαχίτς	52
14. Τα κυρτζιτζα γο ροτό	58
15. Σιμά στο τζαλαφότα	59

Πέμφ. ριντάχτις—**Γ. ΚΥΝΤΟΚΟΤΣΕΦ**

Μετάφρασι—**Γ. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ**

Τεχν. ριντάχτις—**Θ. ΣΑΜΑΡΑΣ**

Подписано к печати 28-I 1937 г. Уполоблита № 1731. Тираж 1000.

Стат. формат 72x93¹/₁₆, печат. листов 4, в листе 27840 знак.
 автор. листов 1³/₄. бумаж. листов 2. Мариуполь, типография
 Донецкого Областного Греческого Издательства. Зак. № 6.

2411

2
4
6
8
10
12
14
16
18
20
22
24
26
28
30
32
34
36
38
40

Handwritten signature or initials

37-1029 5

ТІМІ—1р. 25з.
ЦЕНА—1р. 25к.

А. Барто

„Звездочки в лесу“
(на греческом языке)

ДОН. ОБЛ. ГРЕЧ. ИЗДАТЕЛЬСТВО
МАРИУПОЛЬ—1937